

normalitzem el català

Sovint, sobretot en el llenguatge parlat, es cometen errades com aquestes:

L'Antonio fa alrde del seu automòbil.

Cal saber fer frente als problemes.

El xofer ens dóna bitllets d'ida i vuelta.

Més o menos són les dos de la tarda.

En Francíscó vol cobrar per adelantat.

Sempre sab com passar el rato.

Lo que dius m'importa un pito.

No tens que treballar a reganyadents.

Donar-se pisto fa ser tonto.

Mirem, ara, de corregir les errades que hi trobem:

L'Antoni fa gala del seu automòvil.

Cal saber *afrontar* els problemes.

El *xofer* ens dóna bitllets d'*anar i tornar*.

Si fa no fa són les *dues* de la tarda.

En *Francese* vol cobrar per *endavant*.

Sempre *sap* com passar *l'estona*.

El que dius *tant me fa* (tant se me'n dóna)

No *has de* treballar a *contracor*.

Fer-s'hi veure fa ser *insensat, beneit...*

Veiem que *xofer* no porta accent, per tant la síl.laba tònica serà l'última: *fer*

Diem *dues*, perquè es refereix a dues hores.

Observator

parlem bé

MAL DIT

Galardó
Gamberro
Ganader
Garganta
Gatillo
Hermós
Hostatjar
Fer huelga
Huelguista
Inagotable
Indio
Inolvidable
Fer jarana
Torró de jijona
Juguet
Lata de sardines
Llimpiesa

BEN DIT

Guardó, premi
Trinxeraire, gambirot
Ramader
Gargamella, gorja
Gallet
Formós, bonic, bell
Estatjar, allotjar
Fer vaga
Vaguista
Inesgotable
Indi, indis
Inoblidable
Fer tabola, gatzara
Torró de Xixona
Joguina
Llauna de sardines
Neteja, netedat

R. de SACALM

En parlar avui d'en J met no vull farcir d'adades estèrils la seva remembrança. Tant se val el dia del seu naixement o de la seva mort. No caldrà tampoc parlar de les coses importants que deixà escrites ja que no sabia escriure, com tampoc de les paraules trascendents que pronuncià perquè era m... El seu llenguatge tenia un altre caire. La grandesa d'en Jaumet residia paradoxalment en la seva exígua presència física i en aquella rialla inalterable que descobria, i discreta, la pervivència te... d'una dent solitària que l'atorgava un gràcil aspecte nadó. Vet ací com en una gràcia giragonsa del destí vell retornava d'alguna manera a la infantesa. O, potser cara no n'havia sortit mai? I seves mans bellugadisses i el seu rostre menut eren les... ns i el rostre d'un infant. Fins i tot les arrugues se... ls havien estat benèvoles i respectuoses envers la seva pell de cera.

Quan ell morí, jo tenia vint anys. Recordo que amb dos o tres companys restàrem llavors estona a la cambra mortuòria fins que algú, sol.lícit, ens en tragué. Duia un vestit blanc vellut i barretina. El seu... flabiol, fidel company de vida, reposava al seu costat. Per primera vegada aquella rialla restava ofegada per l'ombra freda de la mort. No hauria estranyat gens si... campanes, en anunciar el seu traspàs, haguessin tocat, p... nyívols, a albat. Recordo... se entarrament com l'adéu... tit i unànim de tot el pob... El dol era autèntic, exempt d'actituds de compromís i de convencions de cap mena. Tant poc no caldria fingir però després de la seva desaparició ja no restava ningú especial a qui donar afectament el condol. Tot el pob... érem la seva família. Ell... una mica el nostre pare, u...